

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД міста КИЄВА

01030, м.Київ, вул.Б.Хмельницького,44-В, тел. (044) 284-18-98, E-mail: inbox@ki.arbitr.gov.ua

РІШЕННЯ
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

м. Київ

06.07.2018

Справа № 910/5780/18

Суддя Господарського суду міста Києва Морозов С.М. розглянувши без повідомлення сторін у спрощеному позовному провадженні справу

За позовом Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська дистрибуційна компанія", м. Київ

до Приватного підприємства "Торговий дім "Ярило", м. Київ

про стягнення 42 046,25 грн., -

ОБСТАВИНИ СПРАВИ:

Товариство з обмеженою відповідальністю "Українська дистрибуційна компанія" (позивач) звернулось до суду з позовною заявою про стягнення з Приватного підприємства "Торговий дім "Ярило" (відповідач) суми заборгованості за Договором поставки № 696 від 15.06.2016р. в розмірі 42 046,25 грн., з урахуванням штрафних та фінансових санкцій, посиляючись на неналежне виконання відповідачем своїх обов'язків за договором.

Згідно з п. 1 ч. 5 статті 12 Господарського процесуального кодексу України справи, у яких ціна позову не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб є малозначними справами.

Відповідно до ч. 1 ст. 247 Господарського процесуального кодексу України у порядку спрощеного позовного провадження розглядаються що малозначні справи.

Частиною 1 ст. 250 Господарського процесуального кодексу України передбачено, що питання про розгляд справи у порядку спрощеного позовного провадження суд вирішує в ухвалі про відкриття провадження у справі.

Ухвалою Господарського суду міста Києва від 15.05.2018р. прийнято позовну заяву до розгляду та відкрито провадження у справі, розгляд справи постановлено здійснювати за правилами спрощеного позовного провадження без повідомлення сторін за наявними у справі матеріалами.

При цьому, вказаною ухвалою суду, зокрема, відповідачу було запропоновано у строк до п'ятнадцяти днів з дня її вручення подати відзив на позовну заяву, надіслати позивачу копію відзиву та доданих до нього документів, докази чого надати суду.

Частиною 5 статті 176 Господарського процесуального кодексу України передбачено, що ухвала про відкриття провадження у справі надсилається учасникам справи, а також іншим особам, якщо від них витребовуються докази, в порядку, встановленому статтею 242 цього Кодексу, та з додержанням вимог частини четвертої статті 120 цього Кодексу.

Так, з метою повідомлення відповідача про розгляд даної справи судом та про його право подати відзив на позовну заяву, на виконання приписів Господарського процесуального кодексу України, 17.05.2018р. ухвала суду про відкриття провадження у справі від 15.05.2018р. була направлена судом рекомендованим листом з повідомленням про вручення на адресу місцезнаходження відповідача, зазначену в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань, а саме: 04210, м. Київ, просп. Героїв Сталінграда, буд. 43-В, кв. 11.

Секретар с/з

Гом. Ов. 11

*1*8037316*1*0*

18.06.2018р. до суду повернулось поштове відправлення, адресоване відповідачеві разом з ухвалою суду від 15.05.2018р., яке відповідно до повідомлення підприємства поштового зв'язку з відбитком календарного штемпелю за 16.06.2018р. не вручене під час доставки останньому та повернуто до суду за закінченням встановленого строку зберігання.

Відтак, в силу положення пункту 5 частини 6 статті 242 Господарського процесуального кодексу України день складення підприємством поштового зв'язку повідомлення з відбитком календарного штемпелю за 16.06.2018р. про повернення поштового відправлення вважається днем вручення відповідачу ухвали суду про відкриття провадження у справі.

Згідно з ч. 9 ст. 165 Господарського процесуального кодексу України у разі ненадання відповідачем відзиву у встановлений судом строк без поважних причин, суд вирішує справу за наявними матеріалами.

Приймаючи до уваги, що відповідач був належним чином повідомлений про розгляд даної справи та у строк, встановлений частиною 1 статті 251 Господарського процесуального кодексу України, відзиву на позовну заяву до суду не подав, справа підлягає розгляду за наявними у ній матеріалами.

Згідно з частиною 4 статті 240 ГПК України у разі розгляду справи без повідомлення (виклику) учасників справи суд підписує рішення без його проголошення.

Розглянувши подані документи і матеріали, всебічно і повно з'ясувавши фактичні обставини, на яких ґрунтується позов, Господарський суд міста Києва, –

ВСТАНОВИВ:

15.06.2016р. між позивачем (постачальник) та відповідачем (покупець) укладено Договір поставки № 696 (надалі – Договір), згідно з п. 1.1. якого постачальник зобов'язується передати у власність покупця товар, а покупець зобов'язується прийняти товар та оплатити його на умовах, даного договору.

В п. 1.2. Договору сторони погодили найменування товару: алкогольні та безалкогольні напої, в асортименті згідно узгоджених сторонами замовлень.

Відповідно до п. 3.3. Договору здача-прийом товару здійснюється уповноваженими представниками постачальника та покупця на складі покупця. Підтвердженням здачі-прийому товару є підписи уповноважених представників сторін на екземплярах накладних та довіреність на особу, яка уповноважена покупцем на підписання накладної.

За умовами п. 4.2. Договору ціни на товар та загальна сума товару, що відпускається є договірною та встановлюється окремо на кожну партію товару та вказується в накладних.

Як видно з матеріалів справи, позивачем на виконання умов договору було поставлено відповідачу товар на суму 30 722,16 грн., що підтверджується належним чином засвідченими копіями накладних, а саме:

- № 26894 від 26.05.2017р. на суму 3 115,80 грн.;
- № 27223 від 27.05.2017р. на суму 2 856,00 грн.;
- № 27826 від 01.06.2017р. на суму 2 407,20 грн.;
- № 28925 від 10.06.2017р. на суму 22 343,16 грн.

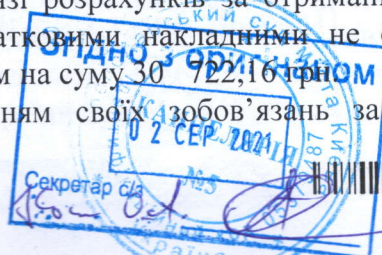
Товар було прийнято відповідачем, що підтверджується підписами уповноваженого представника та відтисками печатки відповідача у зазначених вище накладних.

У відповідності до 5.2. Договору остаточний термін оплати отриманої покупцем партії товару на банківський рахунок постачальника складає 14 (чотирнадцять) календарних днів з моменту одержання товару покупцем за накладною.

Даний договір набирає чинності з моменту підписання його сторонами і діє до 15.06.2018р., а у частині розрахунків за поставлений товар – до моменту проведення остаточних розрахунків.

Як зазначає позивач, відповідач взяті на себе зобов'язання, зокрема, в частині проведення своєчасних та в повному обсязі розрахунків за отриманий товар не виконав, вартість товару за вказаними вище видатковими накладними не оплатив та допустив виникнення заборгованості перед позивачем на суму 30 722,16 грн.

У зв'язку з неналежним виконанням своїх зобов'язань за договором, позивач

звернувся до суду з даним позовом та просить стягнути з відповідача на свою користь 30 722,16 грн. основного боргу, 7 625,91 грн. пені, 2 893,18 грн. інфляційних втрат та 805,00 грн. 3 % річних.

Оцінюючи подані сторонами докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному розгляді в судовому засіданні всіх обставин справи в їх сукупності, суд вважає, що вимоги позивача підлягають частковому задоволенню з наступних підстав.

Згідно з пунктом 1 частини 2 статті 11 Цивільного кодексу України підставами виникнення цивільних прав та обов'язків є, зокрема, договори та інші правочини.

Відповідно до частини 1 статті 509 Цивільного кодексу України зобов'язанням є правовідношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дію (передати майно, виконати роботу, надати послугу, сплатити гроші тощо) або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку.

Частина 1 статті 626 ЦК України передбачає, що договором є домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків.

У відповідності до положень ст. ст. 6, 627 Цивільного кодексу України, сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості.

Згідно зі ст. 628 ЦК України зміст договору становлять умови (пункти), визначені на розсуд сторін і погоджені ними, та умови, які є обов'язковими відповідно до актів цивільного законодавства.

Укладений сторонами договір є договором поставки, а відтак між сторонами виникли правовідносини, які підпадають під правове регулювання Глави 54 Цивільного кодексу України.

Відповідно до ч. ч. 1, 2 ст. 712 Цивільного кодексу України, за договором поставки продавець (постачальник), який здійснює підприємницьку діяльність, зобов'язується передати у встановлений строк (строки) товар у власність покупця для використання його у підприємницькій діяльності або в інших цілях, не пов'язаних з особистим, сімейним, домашнім або іншим подібним використанням, а покупець зобов'язується прийняти товар і сплатити за нього певну грошову суму.

До договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру відносин сторін.

У відповідності до ст. 655 Цивільного кодексу України, за договором купівлі-продажу одна сторона (продавець) передає або зобов'язується передати майно (товар) у власність другій стороні (покупцеві), а покупець приймає або зобов'язується прийняти майно (товар) і сплатити за нього певну грошову суму.

Згідно зі ст. 663 Цивільного кодексу України продавець зобов'язаний передати товар покупцеві у строк, встановлений договором купівлі-продажу, а якщо зміст договору не дає змоги визначити цей строк, - відповідно до положень статті 530 цього Кодексу.

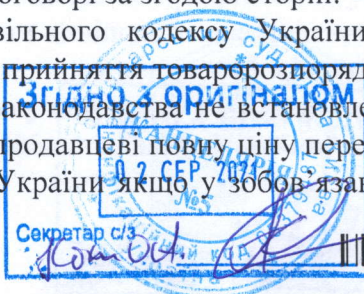
Матеріалами справи (вказані вище видаткові накладні) підтверджується факт поставки відповідачу товару на суму 30 722,16 грн.

Відповідно до ч. 1 ст. 691 Цивільного кодексу України покупець зобов'язаний оплатити товар за ціною, встановленою у договорі купівлі-продажу.

Договір купівлі-продажу є оплатним, відтак одним із основних обов'язків покупця є оплата ціни товару. Ціна - грошове відображення вартості товару за його кількісну одиницю. Ціна товару, як правило, визначається у договорі за згодою сторін.

У відповідності до ст. 692 Цивільного кодексу України покупець зобов'язаний оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього, якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлений інший строк оплати товару. Покупець зобов'язаний сплатити продавцеві повну ціну переданого товару.

Згідно із частиною 1 ст. 530 ЦК України якщо у зобов'язанні встановлений строк

(термін) його виконання, то воно підлягає виконанню у цей строк (термін).

За приписами ст. 253 ЦК України перебіг строку починається з наступного дня після відповідної календарної дати або настання події, з якою пов'язано його початок.

З урахуванням викладеного, беручи до уваги п. 5.2. Договору обов'язок відповідача щодо оплати вартості поставленого позивачем товару мав бути виконаний на протязі 14 календарних днів з моменту одержання товару покупцем за кожною накладною, а прострочення виконання зобов'язання за вказаними накладними у відповідача виникло з наступного дня після спливу зазначеного строку, а саме за накладною № 26894 від 26.05.2017р. на суму 3 115,80 грн., прострочення виникло з 10.06.2017р., за накладною № 27223 від 27.05.2017р. на суму 2 856,00 грн. – з 11.06.2017р., за накладною № 27826 від 01.06.2017р. на суму 2 407,20 грн. – з 16.06.2017р. та за накладною № 28925 від 10.06.2017р. на суму 22 343,16 грн. – з 25.06.2017р.

Відповідно до статті 193 Господарського кодексу України суб'єкти господарювання та інші учасники господарських відносин повинні виконувати господарські зобов'язання належним чином відповідно до закону, інших правових актів, договору, а за відсутності конкретних вимог щодо виконання зобов'язання - відповідно до вимог, що у певних умовах звичайно ставляться. Кожна сторона повинна вжити усіх заходів, необхідних для належного виконання нею зобов'язання, враховуючи інтереси другої сторони та забезпечення загальногосподарського інтересу.

Зазначене також кореспондується з нормами статей 525, 526 Цивільного кодексу України.

Статтею 599 ЦК України передбачено, що зобов'язання припиняється виконанням, проведеним належним чином.

Доказів на підтвердження оплати вартості поставленого товару, в тому числі станом на час розгляду справи в суді, до матеріалів справи не надано.

Згідно ст. 610 Цивільного кодексу України порушенням зобов'язання є його невиконання або виконання з порушенням умов, визначених змістом зобов'язання (неналежне виконання).

З урахуванням викладеного, позовні вимоги в частині стягнення з відповідача основного боргу в розмірі 30 722,16 грн. визнаються судом обґрунтованими та такими, що підлягають задоволенню.

Крім того, позивачем заявлено до стягнення з відповідача 7 625,91 грн. пені, 2 893,18 грн. інфляційних втрат та 805,00 грн. 3 % річних.

Судом встановлено, що відповідач у встановлений Договором строк свого обов'язку з оплати вартості поставленого позивачем товару не виконав, допустивши прострочення виконання грошового зобов'язання (в т.ч. у період, який вказано позивачем), тому дії відповідача є порушенням договірних зобов'язань (ст. 610 Цивільного кодексу України), і він вважається таким, що прострочив виконання зобов'язання (ст. 612 Цивільного кодексу України), відповідно є підстави для застосування встановленої законом відповідальності.

Стаття 611 Цивільного кодексу України передбачає, що у разі порушення зобов'язання настають правові наслідки, якими зокрема є сплата неустойки.

У відповідності до ч. 1 ст. 548 Цивільного кодексу України виконання зобов'язання (основного зобов'язання) забезпечується, якщо це встановлено договором або законом.

За змістом ст. ст. 546, 549 Цивільного кодексу України виконання зобов'язання може забезпечуватися, зокрема, неустойкою, різновидом якої є штраф та пеня. Пенєю є неустойка, що обчислюється у відсотках від суми несвоєчасно виконаного грошового зобов'язання за кожен день прострочення виконання.

За приписами ч. 2 ст. 551 Цивільного кодексу України предметом неустойки може бути грошова сума, рухоме і нерухоме майно. Якщо предметом неустойки є грошова сума, її розмір встановлюється договором або актом законодавства.

Відповідно до п. 8.1. Договору за порушення строків розрахунків, передбачених договором, покупець сплачує постачальнику неустойку у вигляді пені в розмірі 0,2 % (але не більше подвійної облікової ставки Національного банку України) від суми заборгованості за кожний день прострочення розрахунків.

Статтею 1 Закону України "Про відповідальність за несвочасне виконання грошових зобов'язань" передбачено, що платники грошових коштів сплачують на користь одержувачів цих коштів за прострочку платежу пеню в розмірі, що встановлюється за згодою сторін.

Нормами ст. 3 Закону визначено, що розмір пені, передбачений статтею 1 цього Закону, обчислюється від суми простроченого платежу та не може перевищувати подвійної облікової ставки Національного банку України, що діяла у період, за який сплачується пеня.

У відповідності до ч. 6 ст. 232 Господарського кодексу України нарахування штрафних санкцій за прострочення виконання зобов'язання, якщо інше не встановлено законом або договором, припиняється через шість місяців від дня, коли зобов'язання мало бути виконано.

При розгляді даної справи судом встановлено, що позивачем невірно визначено граничний строк для оплати відповідачем вартості поставленого товару (належного виконання зобов'язань за договором) за кожною видатковою накладною на поставку товару, а відтак і момент (початок) прострочення виконання відповідачем свого грошового зобов'язання, крім того, позивачем здійснено нарахування пені за період, більший ніж це передбачено ч. 6 ст. 232 Господарського кодексу України, що призвело до завищення нарахованих позивачем штрафних санкцій, у зв'язку з чим суд проводить власні розрахунки таких нарахувань.

Так, за накладною № 26894 від 26.05.2017р. на суму 3 115,80 грн. за період з 10.06.2017р. по 09.12.2017р. обґрунтовано є пеня в розмірі 398,05 грн.

За накладною № 27223 від 27.05.2017р. на суму 2 856,00 грн. за період з 11.06.2017р. по 10.12.2017р. обґрунтовано є пеня в розмірі 365,02 грн.

За накладною № 27826 від 01.06.2017р. на суму 2 407,20 грн. за період з 16.06.2017р. по 15.12.2017р. обґрунтовано є пеня в розмірі 308,32 грн.

За накладною № 28925 від 10.06.2017р. на суму 22 343,16 грн. за період з 25.06.2017р. по 24.12.2017р. обґрунтовано є пеня в розмірі 2 885,02 грн.

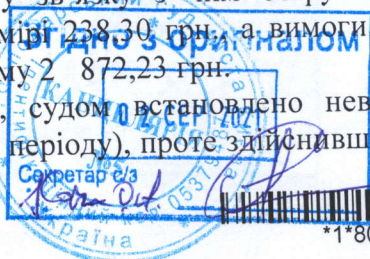
Таким чином, за розрахунком суду обґрунтовано та такою, що підлягає до стягнення з відповідача за порушення ним строків оплати вартості поставленого товару є пеня в розмірі 3 956,41 грн.

Відповідно до статті 625 Цивільного кодексу України боржник, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом.

Розмір боргу з урахуванням індексу інфляції визначається виходячи з суми боргу, що існувала на останній день місяця, в якому платіж мав бути здійснений, помноженої на індекс інфляції, визначений названою Державною службою, за період прострочення починаючи з місяця, наступного за місяцем, у якому мав бути здійснений платіж, і за будь-який місяць (місяці), у якому (яких) мала місце інфляція. При цьому в розрахунок мають включатися й періоди часу, в які індекс інфляції становив менше одиниці (тобто мала місце дефляція).

Перевіливши наведений у позовній заяві розрахунок інфляційних втрат за заявлений позивачем період, судом встановлено, що нараховані позивачем фінансові санкції за прострочення оплати вартості товару за накладними № 26894 від 26.05.2017р., № 27223 від 27.05.2017р. та № 28925 від 10.06.2017р. не перевищує розрахованих судом сум таких нарахувань, водночас розрахунок інфляційних втрат за накладною № 27826 від 01.06.2017р. на суму 2 407,20 грн. судом визнано частково невірним, оскільки в період розрахунку позивачем неправомірно включено індекс інфляції за червень 2017р., тоді як прострочення оплати вартості товару за такою накладною у позивача виникло з 16.06.2017р., відтак індекс інфляції за червень 2017р. не застосовується, у зв'язку з чим обґрунтовано є сума інфляційних втрат за названою накладною у розмірі 238,30 грн., а вимоги позивача у цій частині підлягають частковому задоволенню на суму 2 872,23 грн.

Щодо розрахунку позивача 3 % річних, судом встановлено невірність періоду нарахування таких санкцій позивачем (зазначення періоду), проте здійснивши перерахунок 3

% річних за вірні періоди прострочення виконання відповідачем свого зобов'язання, судом встановлено, що нараховані позивачем фінансові санкції не перевищують розрахованих судом сум таких нарахувань, у зв'язку з чим, вимоги позивача у цій частині підлягають задоволенню у повному обсязі.

За приписами ст. ст. 73, 74 ГПК України доказами є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи. Кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень. Докази подаються сторонами та іншими учасниками справи.

Статтею 86 Господарського процесуального кодексу України передбачено, що суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному та безпосередньому дослідженні наявних у справі доказів. Жодні докази не мають для суду заздалегідь встановленої сили. Суд оцінює належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності.

Відповідачем не спростовано належними засобами доказування обставин, на які посилається позивач в обґрунтування своїх позовних вимог щодо стягнення основного боргу та нарахованих штрафних та фінансових санкцій, водночас позивачем не доведено суду наявності обставин щодо покладення на відповідача відповідальності за неналежне виконання умов договору у вигляді пені та інфляційних втрат понад суми, визнані судом обґрунтованими.

За таких обставин, дослідивши всі обставини справи, перевіrivши їх наявними доказами, судом встановлено, що позовні вимоги в справі №910/5780/18 підлягають частковому задоволенню та до стягнення з відповідача на користь позивача підлягає 30 722,16 грн. основного боргу, 3 956,41 грн. пені, 2 872,23 грн. інфляційних втрат та 805,00 грн. 3 % річних.

Судовий збір у розмірі 1 607,35 грн. пропорційно розміру задоволених позовних вимог, відповідно до положень статті 129 Господарського процесуального кодексу України, покладається на відповідача.

Керуючись ст. ст. 73-74, 76-79, 86, 129, 232, 233, 237-238, 240-241, 247-252 Господарського процесуального кодексу України, Господарський суд міста Києва, –

ВИРІШИВ:

1. Позовні вимоги задовольнити частково.
2. Стягнути з Приватного підприємства "Торговий дім "Ярило" (ідентифікаційний код 32706378, адреса: 04210, м. Київ, просп. Героїв Сталінграда, буд. 43-В, кв. 11) на користь Товариства з обмеженою відповідальністю "Українська дистрибуційна компанія" (ідентифікаційний код 37310549, адреса: 01135, м. Київ, вул. В.Чорновола, буд. 12) 30 722,16 грн. (тридцять тисяч сімсот двадцять дві гривні 16 коп.) основного боргу, 3 956,41 грн. (три тисячі дев'ятсот п'ятдесят шість гривень 41 коп.) пені, 2 872,23 грн. (дві тисячі вісімсот сімдесят дві гривні 23 коп.) інфляційних втрат, 805,00 грн. (вісімсот п'ять гривень 00 коп.) 3 % річних та 1 607,35 грн. (одну тисячу шістсот сім гривень 35 коп.) судового збору.
3. В іншій частині в задоволенні позовних вимог відмовити.
4. Після вступу рішення в законну силу видати наказ.
5. Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закритті апеляційного провадження або прийняття постанови суду апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Повне рішення складено 06.07.2018р.

Суддя

С.М. Морозов